

РЕШЕНИЕ

№ 7476

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8534** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ срещу решение от 9.7.2020 г. на АССГ, 15-ти състав, постановено по адм.д. № 13438/2019 г., с което е осъдена да заплати сумата от 600 лв. обезщетение за неимуществени вреди за периода 27.7.2019 г. – 26.11.2019 г. за това, че през периода 26.7.2019 г.- 4.10.2019 г. е настанен в изолатор, където е държан денонощно, хранел се е в изправено положение, в резултат на което отслабнал с 10-12 кг., станал раздражителен и се плашел лесно, търпял пренебрежително отношение от надзорно-охранителния състав, като искът е отхвърлен за частта до 69000 лв.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необосновано в частта за присъждане на обезщетение от 600 лв. Същевременно излага твърдения за неправилна преценка на доказателствата; не се установяват предпоставките на чл. 284 ЗИНСЗ; свидетелските показания не могат да обосноват извод за нечовешко и унижително отношение. Видно от писмо № 578/29.1.2020 г. на началника на Затвора С. е посочено, че ищецът е изведен от спално помещение с цел да се предотвратят последващи конфликтни ситуации, тъй като е бил импулсивно настроен и агресивен вследствие употребата на алкохол. Според докладна записка № 3979/16.6.2020 г. ищецът не е пребивавал в изолатор 13Г, а в спално помещение извън 12 група, в т.нар. „буфер“, който се ползва за настаняване на

лишени от свобода с проблемно поведение с оглед запаване животи и здравето им. За тези помещения не се водят регистри, тъй като настанените в тях се водят в групата, от която са излезли и временно настанени там. Неправилно не са кредитирани показанията на началника на затвора – писма, които са свидетелски в писмен вид. Според началника на Затвора, М. М. е с негативно и агресивно отношение към администрацията предвид многобройните наложени му наказания предимно за употреба и приготвяне на алкохол и притежание на забранени вещи. Налице е поведение, насочено към неспазване на реда, което затруднява възпитателния процес. Именно поради установена употреба на алкохол ищецът е бил настанен в служебно помещение срещу III-пост; отказал е да даде проба за проверка на алкохол. Ето защо счита, че служителите на Затвора стриктно са спазвали законните права и интереси на ищеца.

Ответникът по жалбата – М. Т. М. я оспорва. Моли съда да постанови решение, с което да остави жалбата без уважение. Касаторът пише „абсолютни лъжи“.

Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и моли да се отхвърли.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от АССГ, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

Част от твърденията на касатора са за допускане на процесуални нарушения – относно преценката на събраните доказателства. В случая настоящият състав намира, че не са допуснати такива. Подробно са обсъдени всички писмени доказателства, както и свидетелските показания. Въз основа на тях съдът е направил и фактическите си изводи – като подробно е обосновал кои факти е приел за установени. При извършване на тази дейност съдът намира, че също не са допуснати процесуални нарушения.

Прието е за установено, че на 20.7.2019 г., в 20.00 ч е извършено претърсване на спални помещения № 2 и № 3, XII група, както и личен обиск и проверка на дрегер. В спално помещение № 2, където е бил настанен и ищецът, е иззета една кофа със заготовка на алкохол. Ищецът М., заедно с Б. Б. от спално помещение № 3, са били във видимо нетрезво състояние, като ищецът е отказал проверка за алкохол. Въз основа на тази проверка е направено предложение за преместване на М. в т.нар. „буфер“ срещу пост № 3. Направено е предложение за дисциплинарно наказание, но такова не е наложено.

Обсъдено е писмо № 578/29.1.2020 г. на началника на Затвора С. относно поведението на ищеца. Констатирано е, че помещението, в което е настанен той, е оборудвано за нормално пребиваване, с постоянно течаща топла и студена вода, с възможност за

естествена светлина и проветряване. Настанените ползват престой на открито и всички други дейности по утвърден график, като предвид уязвимостта на настанените, същото е изнесено извън групите, за постоянно наблюдение на надзорно-охранителния състав. В медицинския център не е установено влошено здравословно състояние на ищеца. След стабилизиране на поведението му е настанен отново в 12-та група. Помещението, в което ищецът е бил настанен, не е изолатор, а се води т.нар. „буфер“, който е предвиден с оглед запазване живота и здравето на лишените от свобода, както за настаняване на такива с проблемно поведение. Такива помещения са обособени със заповед № л.76/25.3.2020 г. на началника на Затвора.

Същевременно е установено от показанията на св. П., че в действителност помещението, в което е настанен заедно с ищеца в процесния период, е с малки размери, с лоши прозорци, като настанените там са били заключени денонощно, обикновено – 5-6 души. Банята и тоалетната – ужасни, мивката – малка; има много дървеници. Има ръждясала маса, стол, 5-6 легла, два или три шкафа, „влизаш нормален и излизаш недобре“.

Въз основа на тези приети за установени факти съдът е приел, че с преместването в т.нар. помещение /„буфер“/ е извършено фактическо действие, което не се основава на административен акт или на закона, с което е уронено човешкото достойнство на ищеца и осъществява състава на чл. 3, ал. 2 ЗИНСЗ. Ищецът е бил преместен в постоянно заключено помещение извън групата, в която е настанен, за период от повече от 2 м., което е било от естеството да причини стрес, безпокойство, чувство на унижение и безизходица. Поставянето в неблагоприятни условия уронва човешкото достойнство или поражда чувства на страх, незащитеност или малоценност.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че са неоснователни твърденията в касационната жалба, че СРС не е обсъдил събраните по делото доказателства. Те са подробно обсъдени, както и е налице подробна мотивировка относно значението им за установяване фактите по делото. При извършване на тази дейност съдът не е допуснал процесуални нарушения. Твърденията на касатора за наличие на такива са неоснователни.

Доколкото не се установиха процесуални нарушения и доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административно-процесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че обжалваното решение съответства и на материалния закон. Правилни са изводите на СРС, направени въз основа на очертаната фактическа обстановка, че с така установените деяния следва да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 3, ал. 2 ЗИНСЗ – ищецът е бил поставен за сравнително продължителен период при нечовешки и унижителни условия в т.нар. „буфер“

СРС е изложил подробни мотиви относно на чл. 284, ал. 1 ЗИНСЗ – предпоставките за приложението му, доказателствената тежест, както и за размера на присъденото обезщетение, в съответствие с изискванията на чл. 52 ЗЗД. При определяне на последното са съобразени всички обстоятелства, имащи значение към справедливото обезщетение, както и практиката на съдилищата. Настоящият състав напълно споделя тези изводи, поради което и препраща към тях.

С оглед на изложеното, съдът счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в

сила.

По разноските. В случая ответникът не претендира такива.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от от 9.7.2020 г. на АССГ, 15-ти състав, постановено по адм.д. № 13438/2019 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.